

Олекса Стефанович.

Поезії.

Збірка I

(1923 — 1926)

Копітом „Українського Союзу Студ. емігр. в північно-
західних землях України”.

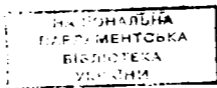
Прага, 1927

Олекса Стефанович.

Поезії.

Збірка I.

(1923 - 1926)

Коштом „Українського Союзу Студ. емігр. з північно-
західних земель України“.

Прага, 1927.

От високо став місяць у небі,
І на овері, де глибина,
Десь береться за лебедем лебідь,
Мов виносить їх, сніжних, ві дна.

Місяць озеро гладить-голубить,
Місяць з озером срібний взяв шлюб.
Лебединії шиї як труби.
Хоч одна-б заспівала з тих труб,

Хоч один-би крилом який вдарив,
Хоч один-би заплюскав... й не ждять, —
Наче сонні скували їх чари,
Наче плавають лебеді й сплять...

В сріблі місяця лебеді срібні,
Срібні лебеді в срібній воді...
Шелесни лиш чим-небудь, лиш скрипки —
Вони зникнуть одразу тоді.

Скільки в неї курчаток-писляток,
Мацюпусеньких дзьобиків тих?
Двоє... четверо... вісім... десяток!..
Десять д точок дав їй Пан-Біг.

Боже милий, бур'ян той кропиви
Це для них уже ліс, цілий ліс!
Там ховатись, як близько той сивий,
Той криластий, що вчора щось ніс.

Поховаються, зникнуть в тім лісі.
Вдар в давіночок: ціп-ціп, ціп-ціп-ціп..
І, як м'ячки, звідти чи звідсі
Сипле їх біло-жовтенький дріб.

Заблудилось ягнятко в степах,
Не гляділось, дурненьке, отари.
Біга, мекав, – взяв його страх.
Боляче своїм кивм ударив.

Загубилось у буйній траві,
Кличе маму, викликує — мека,
А вже мама у теплім хліві,
А вже мама далеко-далеко,

Не почує, хоч як її клич...
Допалав десь на заході палац.
Степ темнів. Спускається ніч...
Біла базя саменька, як палець.

По-нічному зітхнули хмарки,
Захиталися трави злегенька.
Степ великий-широкий такий,
Біла базя маленька-маленька...

ПЛАЧ ЯРОСЛАВНИ.

Мури якісь. Хтось ридає на мурах,
А перед мурами степ.
Де-б це, журбо моя, вірная джуро,
Ми опинилися, де-б?
Мрія далека про сояшний вплив —
Смужечка світла бліда.
Хто це отрути смертельної випив,
Хто це так рано рида?
Хто це так рано зірвався, неспокійний,
Хто там на мурах вгорі,
Білий, у чорнії кинувсь обійми,
Плачем зайшовсь на зорі?
Чуєшь? Зозулею хоче злетіти,
Хоче у далеч кудись...
Чула, журбо, те квиління, що вітер,
З мурів здійнявшись, доніс?
... Я б, — каже — в зелень його перенесла,
В зелень з кривавих калюж!
Дайте мені ви для синяви весла!
О, не дайте! Чому-ж?...“
Чуєшь? Ридає до вітру, до сонця...
Впала на камінь, ячить...
О, який сумний, заплаканий сон це!
О, яка гірка це мити!

МУЗИКИ.

Ой заграли музиченьки на горбу...
Аж гуде, так бухка бубон: бу-бу-бу!...
Скрипка співом, срібним співом залилась:
„Гей до нас, веселі, світлі, гей до нас!
Хто не вмів веселитись, — научись!
Чи ти чуєш, як ми з бубном обнялись,
Як нам зéлено, шалено? Коли так,
Що-ж би, парубче, був з тебе за козак,
Аби дівчини ти зараз не схопив,
-- То-ж я знаю, скільки в тобі там огнів! —
Аби з нею в блиски-скоки не пішов?!
Що-ж би в тебе за юнача була кров,
Що-ж би, парубче, був з тебе за козак?“
Бубон грима, бубон бухка: „Так, так, так!...“
Сліви сріблом ллють на вулицю з горба:
„Хай ховається, де є яка журба!
Не накручуйте ви лірних в серці корб!“

Ой веселий, ой веселий же наш горб!
Здивувалось у блакиті Золоте:
„Звідки мак той, такий буйний, там цвіте?
Цілий день лежав зелений там убрус.
Прихилюсь-но я та аблизька роздивлюсь“.
Прихилилося Злотисте до горба:
„Ой яка-ж тут, та веселая юрба!
Не півонії тут квітнуть і не мак, —
То дівчата червоніли мені так.

Як-же гарно хтось, як весело співа!
Яким ходором тут ходить голова!
О, яке тут все рухливе та живе:
Просто в душу срібний спів мені пливе!
Ой зрадів, забився срібний в мені птах!
Ой мигтить мені мигтить мені в очах!
Чи здається, чи хвилює то блакить!?
Чи то горб так, чи в мені гуде-дзвенить“?!..

Каже мати до Івася: „подивись,
Як заграло ясне сонце — блись-блись-блись.
То злотистим, то рожево-вогняним...
Що-ж це сталося сьогодні з Золотим?
Не прийшла ще цим веселощам пора.
Раз лиш н. рік, на Великдень воно гра!“

Грають, грають музиченьки на горбу:
Скрипка сріблом ллє, а бубон: — бу-бу-бу!...

ІЗ ВІРШІВ „ГОЛОД”

Гей там недобрими
Хмарами горне,
Темно — не краща там.
Гей там над обрієм
Палаців чорних
Закладщина!

Гей там недобрими
Хмарами горне,
Круками кряче там.
Гей там над обрієм
Палаці чорні
Несвячені.

Встав місяць-ріг. Жене хмарок, —
Закрили сивим сріблість жовту:
Світло-тарілки черепок,
Котрого хтось в помії бовтнув.
Над головою хмари скрізь —
Крилом ростерзаного птаха,
А захід · в крові, ввесь, наскрізь.
Мов велит вбитий там зваливсь,
Крови калюжами розливсь,
Мов там поклали Голіафа.

Десь високо блакиттю захлинається,
Десь високо блакиттю заливається —
Кру-кру-кру, кру-кру-кру...
Не кажи: „журавлі вибіраються“.
А скажи: „це веселики з нами прощаються,
На Вирій знялись, як на світлу зорю,
Срібних криків розсипали гру.“

Не кажи: „журавлі вибіраються“.
Будуть капати журно в твої келихи
Дні осінні і дні снігостелихи,
Як назвеш — журавлі.
Коли-ж скажеш, назвеш їх — веселики,
Пропурхнуть тобі осінь й зима, як метелики,
Давенітиме серце у щасті-теплі,
Буде весело навіть у млі.

Так назви-ж, наголуб їх — веселики!*)

---

*) Волинське повір'я.

Небеса в воді — в синім неводі.
„Вирій, Вирій — он! Он — наш рай росте!“
Захлинулися криком радости
Білі лебеді.

Срібо вибухло всіми трубами —
В третім небі десь луна котиться.
Іа води сади встають купами;
Сонцезлотяться.

Крила веслами воду неба б'ють.
Вирій шумами зустрічати йде:
І пташки кричать і сади гудуть
І вода гуде.

Вогонь не гуде. Дим не валить.
Страху нема за стріху.
Не вийшли кричать, бігать, гасить.
Давонів не чути. Тихо.

І тільки згори синя вода
Лле на вогонь холодний.
Та скільки не лле, — десь пропада,
Вже пролились безодні.

А полум'я йде з саду на сад.
Вилізло вже на вежі
Найвищих дерев, — тихо горять.
Дивна яка пожежа!

Як півень червоний на сідалі,
Моститься сонце на заході спати.
У річку навіщось багато-багато
Бурякового квасу червоного вилили.
На церкві хрести, — паче села багаті
З щирого золота вилили,
Щиро червінців одсипали видали.
Не чули берези й не відали,
Як враз спалахнули їм жовті шати,
Та ні, не берези то, так лише видало, —
Засвічені свічі в гаю комусь видали,
Щоб в листі пожежу підняти.
Кублиться сонце червонеє спати
У хмарах на сідалі.

Ходить Осінь, молодиця білолиця.
Мов озера, круглі, ясні, — очі сині.
Хоч і любить похилиться-зажуриться,
Та багата проте з неї господиня.

Скільки в неї у коморах з поля злата,
Скільки сховано там груш та яблук винних!
Все ховать — її улюблена робота:
Вона любить, щоб у хаті було вільно.

Побілила її біло-кришталево,
Для пшашок блакитні вікна одчинила:
„Вилітайте, хто не астиг ще, в синє небо.
Знаю, знаю... Не затримаю вас, милі“.

Жовті килими розкинула стелиться —
І ляга м'ягка під ноги їй підлога.
Тихі ніздри п'ють повітря киселицю,
Тихі-тихі, — їх нічим їй не сполохать.

Чисто, прибрано, а стіня, як з кристалю --
І у хаті світло, порожньо, як в склянці.
Тиха-тиха молодиця, мов й не знає,
Що на світі в пісні — музики — танці.

Побілила вдова Осінь свою хату,
А сягає її хата аж до неба.
Все прибрала, та не хоче спочивати:
„Ще підвести синім стіни знизу треба“.

Розвела з тугою синьку густосиню,
Біля стін, десь понад обр'ями ходить —
І підводить знизу синім білі стіни,
Умоча квача й підмазує — підводить.

Заспівав хтось про осінню синю далеч,
Комусь любо, з нею, журною, кохаться.
Ще синіше малювати Осінь стала,
Ще любіше їй іде під співи праця

В ганку, наче вибухли із бутлів вина
Стільки пахощів од яблук розлилось.
Аж до крові за вікном рябину
    Заціловує мороз.

Вчора заходами заходу на небі
Готувалися рожеві з хмар драглі.
Хоч святе і схоłodніле небо,
    А припало до землі.

Перший день оце — сивий такий,
Так глибоко про сонце забуто:
До вдови Осені в приймаки
Пристав Смуток.

Гірким жалем за серце схватив —
І от-от вона схилиться плакати:
Підуть тижні сльоти,
Піде мряка.

Упало на луг вороння —
І замовкло.
Од жовтого листя — в очах
Пожовкло, —
Упав би у трави бліді,
Завмер би.
Упало на луг вороння,
На верби.

Перед птахами десь розкрилася
Біла ма вирію — просим! —
І в садку у нас, як на криласі
Безголосім.

В сивім лісі хмар не розкрилися
Сині галяви й досі.
Засмутилася — зажурилася
Осінь.

Тож у душі так тихо, як у церкві,
Коли відправиться. замовкне крилас.
Тож скоро снігу ляже білий перкаль,
А Ви приснились.

Ви чуєте, як Осінь тихо, бідно
Розчісує голівки моїм віршам.
Душа тепер, як сонний лебідь срібний.
Не сніться більше!

ПІСНЯ ЧУКЧИ.

Ой заграло небо, ой заграло —
От червоне золоте... а от — зелене.
Тундра тиха, тундра добра стала.
Як рахмані, як слухняній олені.
Гей, чого це ви, собаки, так помалу?!
Поспішайте! Нас чекає Ілінеут.
Не для того мясо оленіве
Вам даю, щоб у дорозі приставали.
Наче сонце, ясне сонце літом,
Такі очі у мові Ілінеут.
Чи так грало небо колинебудь,
Як оце коли я рвусь до Ілінеут?
Ні, ніколи ще не грало таким світом.
Ой зелене, ой зелене, ти потухло...
Знову небо грає грою золотою —
Ой багато, ой багато Добрі Духи
Налили в свої світильні лою.

М И Т Ь.

Чого ця мить така окрема?
Ой згадко любя-мила!
— Поцілував кресалом кремій,
Аж іскри полетіли —

І ріднам чимсь, старим, чумачим
Запахла гостро ватра.
Виходить місяць — знає, бачить,
Що час на срібну варту.

Де вмерла вартя злотна, перша
Червоне гасне море
І хоче світло те задержать
В примерклім люстрі Горинь.

СОН ПЕРУНА.

Зростає грім дніпрових струн,
Замурували хмари обрій.
Як ніч, насупився Перун, —
Його обурив сон недобрий.

Таке ввижалося йому:
Чужий, нахабний хтось приходив
І насміхався: „затамуї,
Коли ти бог, — дніпрові води...“

А потім — ніби йшов з гори
Убраний в світло стовп рукатий —
І голос був: „малі й старі,
Йде білий бог владикувати“

І котить гнів стара душа,
Кремінно витесана з дуба:
У хмарах — темрива й пожар,
У хмарах рокоти і труби,

Реве та стогне Дніпр у млі,
Земля здригається як в трясцях.
І шепчуть алякано в селі:
„О, Він ніколи їм не дасться...“

О Р Д А І Д Е.

Землею і вітром — зловісні луни.
Од рання до рання
Тупіт' далекий чугуний,
Гуди — дзичання.

Встають місяці за степами недобрі,
По-скільки що-ночі,
Паском кривавим б'ють обрій. —
В небо не хочуть.

Мов з хмар напускає хто чорну галич, —
За зграями — зграї.
Зором — в сполохану далеч,
Київ чекає.

П. Голубовичові.

ІЛЛЯ МУРОМЕЦЬ НА РОЗДОРІЖЖІ.

Гураганом — кінь під паном,
Раптом — в бік, і став.
„Що-ж ти, коню? Тож нема нам
Жадних тут застав“!

Подививсь Ілля... „Не вперше“...
Путь найшла на путь,
Хрест степи собі на перса
Із доріг кладуть.

В імя чого себе хрестять,
В травах загуло,
А „амінь“ -- в середохрестя
Камінем вросло.

Та не простий камінь ліг це, —
В літерах.. й печать.
Підїзжав Ілля ближче,
Нахиливсь читать.

Щоб між мудрими значками
Не зблудив Ілля,
Захід ясно йому камінь
Світлом обілляв.

„Це писання — напутити.
Зле тут -- навмання.
Вправо — будеш цілий, ситий,
Тільки без коня.

„А наліво — кінь як вдома, —
В травах запашних,
Та чи вдержиться на ньому
З голоду вершник?

„Просто — стрінуть пуці — нетрі,
Паці умоковин.
Хто поїде — тому вмерти,
Не поверне він.

І як друга осторога,
В травах нежива,
Щерить зуби край дороги
Кінська голова.

І замислив чоло лицар:
„Як же тута быть?
У якому-ж це закуриться, —
Задуднити путь?

„Й напугив-же проводир сей!
...Тихий, тихий степ.
Лиш чутно, як диха тирса,
Як трава росте.

...і з палицею палігрима
У нові села й городи
Проступає тень неутомима
Григорія Сковороди.

М. Рильський.

Ще про сонню сповиті
Дніпрові береги...
У простій сивій свиті,
Без заївої ваги, —

За поясом цівниці,
Торбина на плечах.
В десниці патериця...
Куди це його шлях?

Куди його провадить,
Невтомная хода?
В якій села-гради
Гряде Сковорода?

ДРОШЕНКО.

— Занадто панська Польща. З нею тяжко.
Бридке московське: „вірний твій холоп,
Сміття твоє, підніжок твій Івашко“.
З такими жить — добра нам не було-б.
Туди нам треба глянути, за море,
Хоч і д лися турки нам знаки,
Та, може, з ними лад якийсь утворим.
О, Боже, пронеси часи тяжкі!
І брикає під кінськими ногами,
І кришиться — дзвенить скло образів,
І плаче Божа Мати в чорних рямах,
Що кінь Христосика її забив*).

— Та, може, й вийшло-б що, соколю-вовче,
Аби не налягло на тебе десь
Волоколамського повіту Ярополче
Брудною стелею своїх небес.

---

*) Образ у Кам'янці на Поділлі.

ІЗ ТАТАР“.

Ол. Бабіви.

Дикими співами вис
Хижими співами — „Йдём“ — реве,
Суне як ніч на Київ,
Як темрява.
Од сили людей — потопа
Повітря задушного,
Од крику возів, худоби —
Заглушнява.
Нічого не чуть од крику
У місті покаранім.
Валить татаряи без ліку, —
Як сарані.

Уже під мурами гуди
Кроків Батійвих...
Судному дневі бути
У Київі!
Будуть йому хрестини
В гарячій купелі!
...Вже тарави у стіни
Загупали...

.....Там дзвонять на межах!
Там давони кричять у безмежюя!
Там червоно-червно... Червоно без меж!—
Там папруги пожеж
Усе небо пережуть!

Там зойки і крики!
Там плач підійнявся великий!
Там упала біда, там упала на села біда! —
Там лютує орда,
Там наїхали дикі!...

За гуннами гунни —
І лунають чугунні луни...
Дуднява тупотів, гуди у груди твої...
(Ой ви струни мої,
Не жахайтеся, струни!..)

За хмарами хмари,
То як ніч, а то білих отари...
Ще не звалилась за обрій, ще муром одна,
А вже друга стіна
Встає щоб ударить.....

І линуть чмісь голосіння,
І тужить хтось, тужить на бідних руїнах
села:

„Ой білая хмара була
„Та й зробилася синя“.....

КІНЕЦЬСВІТНЄ.

Чорні, чорні пащієки прірв..
Чорні, чорні безкраї..
Хаос, хаос шугав
Де це раптом урнався крик?
Що там гупнуло в бурі? —
Груди в груди гора горі?
Міста grimнули мури?
Гей, як ходить, движить земля!... —
Гей, як тарас, як тарас!..
Зараз нсю її — водна мла!
Всю залле її зараз!
Чорні, чорні пащієки прірв..
Чорні, чорні безкраї..
Хаос крилами — вдовж і вшир.
Хаос, хаос шугав...

Із „Пустельного“.

I. НА ПІВНІЧНОМУ БІГУНІ.

Пустка. Смерть. Ні кораблям, ні лодкам, —
Ліш льодів холодним трунам   рейси,
Мов ніколи соком трав солодких
Не живились тут гіперборейці

Пустка. Смерть. Нічого тут не треба.
Тільки неба сяють золоті виграви:
Сну могильного не може бачить небо —
І гасає в божевільні золото — вихрями.

II. НА МІСЯЦІ.

Ніхто і ніщо не диха.
Ні слуха нема ні духа.
Стоїть незглибиме тихо
І само себе слуха.

З ДАВНЬОГО — ДАВНЬОГО.

ДИВЪ КЛИЧЕТЪ ВГЪХУ ДРЕВА...

(„Слово о полку Ігореві“).

Не пави кличуть то, не меви, —
То в темряві лісів,
У пущах — нетрях, „вверху древа“ —
Чорнокриластий ДИВ.

Сидить криластий десь найвище
У хащах, у кущах —
І про нещастя кликом віщим
Степи оповіща.

Спливає кликами у захід —
Риданнями у кров..
Гудуть: „недобрі в лісі птахи
Звили собі кубло“...

Клекочуть клики у безкрає —
Шугає степом жах..
Десь древня баба камяная
Здрігнулась на горбах...

Уже давно заснули пуші,
А чорний ДИВ не спить,
А він все кличе, невсипущий,
А він рида -- кричить.

Уже на заході пожежу
Давно хтось погасив,
Та котить, котить у безмежжя
Свої ридання ДИВ.
Клекочуть клики в очі ночі —
І з ними ніч рида.
Гудуть по скалах: „анову хоче
Прийти якась біда“
Клекочуть степом луни лунко,
Лунають у ночі,
Відламками свої відлунки
В ярах десь гублячи.
Не хвилі, — гори море горне,
Почуло море клик...
Каспійське стогне, стогне Чорне
І клубами — їх мли.
Стряснуло Волгою — почула...
Почули клик ридань —
Здрігнулись Сурож і Посулли
І в темі Тьмуторокань.
Далеко лине клекіт кликів —
І чує сторона:
І море чує їх, і ріки,
І гори й низина.
Сидить криластий десь найвище
У хашах, у кущах

І про нещастя кликом віщим
Степи оповіща.
...І от, дороги, як підлога,
Риплять од хижих орд.
І крик возів — мов хто сполохав
Десь лебединий хор.
І от, степи од орд ступання
І стогнуть й стугонять.
І стріли осами од рання
До вечора сичать.
І не один шолом — на-двоє...
І ломляться списи...
І никнуть трави під вагою
Червоної роси.
Глибоко з полком своїм Ігор,
Глибоко в степ зайшов —
І хилить половецький вихор
Українську хоругов...
Душа із тіла — наче пташка —
Й працює Птахолов...
Вода в Каялі — тяжка-тяжка,
Вода в Каялі — кров.

ГЕТСИМАНІЯ.

Смертельний піт лице кривавить...
Іде до них, найближчих цих:
„Які-ж бо Ви, години навіть
„Не можете для мук моїх“...

Не доказав, не міг... Заплакав.
Лежать і сплять собі у-трюх.
Хропе натомлений Іаков.
Зпросоння бовкнув щось Петро.

І знов до Батька свого... Знову
Смертельним потом вмився твар...
І знову келех повен крові
Вгина вгорі долоню хмар.

„О, пронеси цей келех, Отче,
„Коли це можна... Пронеси!
...Але не так, як Син твій хоче, —
„Хай буде так, як Ти даси“!...

Не з місця, — вріс у хмару келех...
І десь полохають вже сад
Огні некликаних факелів,
Вже роаливається їх чад.

Бабине літо літає на вітрі,
Бабине літо...
Що це пахуче таке у повітрі
Розлито?..
Листя — мов зл́отом обвіяні віття...
Листя мов злото...
Хмарка там ясна, чи птахи то світять
Одльотом?..

І знову десь на обрїях помалу
Розгойдує незримі хтось кадила
І синявою стеле, як бувало...
І знову моя Осїнь десь ходила.

І знову десь під баню блакиті,
Як в церкві голубїй паникадила,
Берези золотїють своїм вїттям...
І знову моя Осїнь десь ходила.

І знову десь між листям рябинівим —
Мов краплі від крївавого кропила...
У синяві — у золоті — у крові,
І знову моя Осїнь десь ходила.

Вже місяць холодним таким,
Мов скований з срібла і льоду.
Тужливо русалкам із ним
Й глибоко сховались під воду.

А, було, заплюскає їх
Свавільного проміння лоскіт!...
Який-же дзвенів тоді сміх!
Яка-ж то була для них розкіш!

І грала зелена луска, —
Здавалося, бігала тілом..
Там зробиться срібна така,
А там одливає сапфіром.

Вже в крайсвітні безодні обличчям,
Вже очима туди десь, на́спад...
Та земля усе просить, все кличе:
„Оглянись, оглянися назад!”

І оглянулось тихо світило,
І спинилось, весло не гребе...
„Ну чого-ж ти, чого, моя мила?...
Дай іще поцілую тебе...”

І метнулись холодні пламена,
І в безгучнім палахканні мить...
Наче риза на землю червлена...
На пів-неба — роазиви проміть...

СПОМИНИ.

В рожевій куряві дорога.
Рожеві села в далені...
О, як дзвінко, голосногого
Ти відкликавша мени!
Ще вітряки як на долоні,
Твої крилаті вітряки,
Та наче п'яні наші коні —
Борзокопитніі такі.
Летіте голуби ви сизі,
Переганяй версту верста,
Бо я везу отут у книаі
Дорогоцінного листа!
Дорога рівна така, гладка..
Мигнули Тесова хатки...
Й не зоглядівся, коли Садки
Свої розкинули садки.

... І от я сам на ціле поле,
З твоїм листом нарешті сам.
Тільки пшениці наоколо
Про щось нашептують жита́м.

Тільки хліба, хліба доспілі,
Та місяць сріблом підплива...
І задавеніли твої милі,
Твої хорошії слова.
І заспівали твої строфи.
Той незабутній перший спів!...
Не передати ані трохи,
Як безбережно я радів!
Не передать, яка щаслива,
Яка то гарна була мить, —
Лише хліба своїм приливом
Могли-б про неї прошуміть! —
Лише пшениці ті безкраї,
Лише ті давнії жита...
Та місяць міг би ще засяять
Про тебе, хвиле золота!

Далекий вечоре рожевий,
Пшениці місяшні, ясні, —
Куди запалися ви, де ви,
Чого згадалися мені?

В ЗІМОВІМ САДКУ

Едемський сад .. Не йметься віри,
Що се так витворив мороз...
От-от шугне, здається, Сірін,
Або покличе Альконост...

Стоїть і сяє і іскриться...
І іскри скрізь, — куди ні кинь...
Як срібно може засвітиться
Земне в небесну голубінь!

Кому за розкіш свого світла,
Кому хвалу свою пошлю!
Не день, а шлюб блакиті й срібла,
Пречистий, урочистий шлюб!

Хати більше сорочок дівочих...
Немає кращих мазальниць для них,
Як ці наскрізь прозорі зімні ночі,
Коли і місяць світиться і сніг.

За-дурно все — і глина і лязурок...
Так тихо білять, що й не чути їх...
Хати більше казкових Снігурок,
Коли і місяць світиться і сніг.

І хотів-би підбігти ти;
Та чи-ж можна в снігу такому?
Так помалу мусиш іти,
Мов ступінь твій по золотому.

Обізвався на річці лід.
Сутеніють снігів пустині.
Що ні ступиш, — глибокий слід
Хтось налле тобі синім-синім.

Обізвався льдок   й замовк
Ще тихіше, здається, стало.
Що ти, чорне, там — заїць, вовк?
Промайшло — не відказало...

І хотів-би підбігти ти,
Та чи-ж можна в снігу такому?
О, як довго іще іти!
Як далеко іще до дому!

Ким це намальовано
На віквах срібний сад?
Ким це заціловано
Щоки у дівчат?

Хто це улаштував
З хрустальної гори
Ско́вання санковес —
Баль для дітвори?

С Н І Ж К А.

Та се-ж грудка з небесних зірок!
І зоправді обраилась тя?
Се просохне... І се-ж — серебро!...
Дай я витру тобі, ходи...

Білі зірки падають з неба,
Зірки з неба — під ноги нам.
Хто казав, що зими не треба,
Хто казав, що уже весна?

Білі зірки... Душа умилась —
І у білий, свіжий рушник...
Білі зірки Скажи на-милість, --
Хто там творить у небі їх?

От одна упала на груди...
Така гарна, що Муау клич!
Яким дивним мистцем тра бути,
Щоб створить таку гарну річ!

Білі зірки падають з неба,
Зірки з неба — під ноги нам.
Хто казав, що зими не треба,
Хто казав, що уже весна?

